

Коротко

Австралія виступила за створення міжнародного трибуналу по справі збитого росіянами на Донбасі Боїнга і пообіцяла паспорти своєї країни та захист усім, хто співпрацюватиме зі слідством.

***

Бойовики намагаються перекласти відповідальність за зрив відведення сил у Петрівському та Станиці Луганській на захисників України.

***

На Яворівському полігоні поранено трьох військовослужбовців.

***

Державна служба з надзвичайних ситуацій оприлюднила нові дані щодо кількості внутрішньо переміщених осіб: 1 мільйон 51 тисяча осіб.

***

КБ «Південне» завершує розробку ракетного комплексу з дальністю стрільби до 300 кілометрів. Нова розробка українських конструкторів – «Грім» – здатна знищувати цілі на площі біля 10 гектарів.

***

Ціни на м'ясо в окупованому Донецьку сягнули 150 гривень за кілограм.

***

В одному з будинків культури Маріуполя правоохоронці виявили «елітний бордель», в якому «надавалися послуги сексуального характеру іноземцям», повідомила прокуратура Донецької області.

***

Внаслідок вибуху під Донецьком вантажівки «батальйону Сомалі» загинуло шестеро бойовиків.

***

Львів'янин Святослав Літинський через суд змусив Верховну Раду перекладати виступи депутатів під час засідань з російської на державну мову.

***

Жертвами «банківських» шахраїв за один день стали троє жителів Лиману.

***

В окупованому Харцизьку промишляють шахраї з «оформлення соціальних виплат в Україні».

***

Україна з початку року імпортувала вугілля більш ніж на 1 мільярд доларів.

***

МЗС радить українським громадянам утриматися від поїздок до Росії.

***

Голова Чернігівської облради скоїв ДТП у якому постраждало три авто, але ніхто не отримав поранень.

***

У Канаді розгорнули масштабну інформаційну кампанію про український Голодомор.

Відзнака

Вручено премію імені Михайла Петренка

21 вересня уже в'яте у Слов'янській центральній міській бібліотеці в урочистій обстановці вручено загальнослобожанську літературно-мистецьку премію

Згідно рішення комісії з присудження премії від 7 вересня 2016 року, премія імені Михайла Петренка за 2016 рік у номінації «Поезія» вручена Максименку Олегу Леонідовичу, члену Національної спілки краєзнавців України, поету (м. Краматорськ Донецької обл.) – за збірку поезій «Співи степу» та інші поетичні, науково-популярні та просвітянські праці, які пропагують українську культуру, яка розвивалася на території Донеччини у XIX-XX ст.; у номінації «Пропаганда життя і творчості Михайла Петренка» – Білоконь Діані Петрівні, учителю, члену Національної спілки краєзнавців України (с. Петрівка Покровського району Донецької обл.) – за публіцистичні статті та літературно-художні матеріали, опубліковані у періодиці; за пропаганду життя і творчості М.Петренка серед населення Покровського району Донеччини; Щибрі Леоніду Івановичу, члену Національних спілок журналістів і краєзнавців України, кінорежисеру (м. Ізюм Харківської обл.) – за публіцистичні статті про М. Петренка у періодиці; за створення художнього фільму «Найда», першої екранізації однойменного літературного твору М.Петренка.

Слід зазначити, що премія імені М. Петренка заснована 2012 року й щорічно

вручається у номінаціях «Поезія» та «Пропаганда життя і творчості М.М.Петренка». Ця відзнака з'явилася з ініціативи голови правління Донецької обласної краєзнавчої

організації Валерія Романька, за його кошти виготовлені й пам'ятні знаки та посвідчення. З минулого року меценатом премії виступив громадський діяч та письменник з Харківщини Микола Шакін, який забезпечує грошову винагороду лауреатам. А з цього року матеріально премію підтримує й меценат зі Слов'янська, начальник Сіверсько-Донецького басейнового управління, почесний краєзнавець Донеччини Віктор Антоненко.

Власна інформація

Важливо

Паспорт громадянина України у формі картки з електронним безконтактним носієм видається з січня 2016 року особам, які досягли 16-річного віку та оформлюють паспорт вперше. У липні 2016 року Верховною Радою України внесені зміни до законодавства, які створюють умови для початку другого етапу реформи – подальшого впровадження паспорта нового зразка. З 1 жовтня Закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо документів, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус, спрямованих на лібералізацію Європейським Союзом візового режиму для України» набуває чинності, що дозволить продовжити запровадження паспорта громадянина України у формі картки. Принципово нова для України система ідентифікації на основі Єдиного державного демографічного реєстру, за якою видаються нові документи, була однією з вимог Плану дій з лібералізації візового режиму ЄС для України.

Законом передбачено місячний строк на

Завершується підготовка до другого етапу запровадження паспорта-картки

приведення у відповідність до нього нормативно-правових актів, та міграційною службою вже підготовлено необхідні проекти постанов Кабінету Міністрів України і найближчим часом вони будуть розглянуті Урядом. Очікується, що після ухвалення цих актів паспорт-картку зможуть також отримати громадяни замість вклеювання фотокарток до паспорта при досягненні 25- та 45-річного віку, у випадках зміни прізвища, а також замість втрачених або зіпсованих документів.

Міграційною службою вже проведено через систему «Прозорро» тендер на закупівлю обладнання для забезпечення всіх територіальних підрозділів можливістю оформлювати нові документи. Обладнання буде встановлено у всіх підрозділах міграційної служби до кінця поточного року. Проведено масштабну роботу з інформування всіх зацікавлених відомств, які працюють з документами громадян –

Укрпошта, Укрзалізниця, банківська сфера, Національна поліція тощо.

Відповідно до змін у законодавстві заяву на оформлення паспорта-картки, а також закордонного паспорта, після ухвалення цих актів можна буде подати також і у центрах надання адміністративних послуг (ЦНАП). Міграційна служба проводить навчання з працівниками тих ЦНАП, які закупили необхідне обладнання та забезпечені каналами зв'язку.

Державна міграційна служба України нагадує, що процес заміни паспортів-книжечок на нові паспорти-картки відбуватиметься протягом щонайменше 4 років. Документи, видані раніше громадянам і надалі зберігатимуть чинність, отже поспішати із заміною документів не потрібно.

ГУ ДМС України
в Донецькій області

Інтерв'ю

Микола Волинко, лідер Незалежної профспілки гірників Донбасу: «Продовжуємо наближати визволення тимчасово окупованого Донецька і всього шахтарського краю»

Вже ні для кого не секрет, що блюзнірське «мавпування» перетворилося на одну із головних складових політики самопроголошеної «ДНР». Наприклад, саме так тут підло позбиткувалися з пам'яті легендарної 383-ї стрілецької дивізії, створеної у серпні 1941 року із добровольців Донбасу. А оскільки до підрозділу входили переважно гірники, він увійшов в історію під народною назвою «Шахтарська дивізія». Так от цю історичну назву цинічно привласнили і використали лідери проросійських незаконних збройних формувань, оголосивши у 2014-му про формування власної так званої «Шахтарської дивізії». Втім, навіть місцеві прихильники «ополчення» не могли не помітити, що у формі з шевронами цього підрозділу швендяють типи, які копри шахт чи терикони вперше побачили зовсім недавно, коли прибули до Донбасу. А тим часом не припиняються «добровільно-примусові» спроби використовувати у якості «гарматного м'яса» безпосередньо ще й місцевих гірників. Чого тільки вартіть недавній випадок. Напередодні Дня шахтаря вугільники Донецька наважилися потурбувати керівників «ДНР» проханням нарешті віддати їм безнадійно заборговану зарплату за багато місяців. Недорікуватий «вождь» Олександр Захарченко, вже подумки приміряючи вручені йому генеральські погони (?), за словом до кишені не ліз і порадив: мовляв, на дідька вам ті шахти – беріть автомати і «заробляйте» гроші трохи інакше... Із цих та інших нинішніх колізій на вугільних підприємствах по той бік лінії розмежування і розпочалася розмова з лідером Незалежної профспілки гірників Донбасу Миколою Волинком.

– **Миколо Миколайовичу, як живуть і працюють зараз шахтарі в Донецьку та в інших містах на тимчасово окупованій території краю? Ви підтримуєте з ними контакти?**

– Звичайно, є постійний зв'язок із людьми, які залишилися «там», а тому маємо свіжу та достовірну інформацію з перших вуст. Щодо роботи, то про темпи і обсяги довоєнних років не йдеться, бо немало вугільних підприємств тепер зруйновані чи затоплені. Приміром, у Донецьку ще по трохи видобувають паливо шахти імені Скочинського, імені Челюскінців, імені Засядька. На шахті імені Калініна майже всіх робітників у відпустку за власний рахунок відправили. Шахта імені Абакумова затоплена, «Трудівська» також не працює.

– **Моя знайома працює на одній із згаданих вами шахт і недавно сумно зізналася: має платню 5 тисяч російських рублів, але щомісяця отримує тільки 10-20 відсотків цього заробітку. Може, це поодинокий факт? Бо де ж оті обіцяні «російські» зарплати, якими спокушали донеччан два роки тому?**

– Самі шахтарі, які перебувають на тимчасово окупованій території, свої куці заробітки зараз називають... «піпетковими». Судити самі. До початку проросійського шабашу і бойових дій прохідники та гірничі робітники на посередній на всіма показниками шахті імені Челюскінців отримували 8-12 тисяч гривень. А нині вони мають 8-10 тисяч, але російських рублів. Та й ці убогі кошти їм віддають із запізненням та невеликими частинами, тобто, немов із піпетки капають. Крім того, навіть такі гроші «світять» не всім, бо людей масово звільняють із шахт.

– **Складається враження, що гірникам за цих умов тільки й залишається йти на заробітки до отого «оплаченого», як саркастично називають формування різношерстих бойовиків місцеві жителі?**

– Важко заперечити, бо є й такі, які поповнюють незаконні військові підрозділи. Але у переважній більшості шахтарі,

які позбулися роботи, вважають за краще відсиджуватися вдома. По-перше, вони отримують пенсії, зароблені ще в Україні, та регресні виплати за отримані на виробництві травми. А, по-друге, люди цілком свідомо не хочуть воювати, бо вже переконалися – Донбас і його населення, яке буцімто кинулися захищати російські «брати», насправді стали для кремлівських правителів розмінною монетою і ареною жорстоких бойових дій.

– **А як пояснити, на жаль, непоодинокі факти, коли гірняцькі пенсії від України продовжують отримувати навіть ті шахтарі, які із зброєю в руках зараз протистоять їй?**

– Це одна із тих диких ситуацій, яких немало за останні два роки наплотила гібридна війна. Дійсно деякі люди, які воюють на боці «ДНР», справно отримують українські пенсії. Ми зібрали і маємо таку інформацію, що гірники-бойовики періодично нишком їдуть за грішми на українську територію самотужки, а деяких обслуговують так звані «десятники», які оформлюють відповідні документи для певної кількості пенсіонерів чи регресників. Такі «тури» вони влаштовують до Слов'янська, Краматорська, а деяких я особисто навіть у Києві бачив...

– **Даруйте за риторичне запитання, а куди ж влада і спецслужби дивляться? Ви ділилися цією інформацією та наявною доказовою базою із відповідними органами?**

– Ще у лютому 2015 року порушував питання про «оплаченців», які водночас отримують гроші від України, навіть на зустрічі із тодішнім главою уряду Арсеном Яценюком. Він вислухав мене, переглянувся із присутнім при цьому міністром соціальної політики Павлом Розенком і відповів: «А у нас такої інформації немає».

– **Миколо Миколайовичу, ті, хто влаштував на Донбасі кризу бійню, сподівалися використати «шахтарську» карту, проте гірники у переважній більшості спершу утрималися від участі в антиукраїнських акціях, а потім не горіли ба-**

жанням воювати за примарну «республіку». Приміром, добре пам'ятаю, як гірників донецької шахти імені Абакумова вигнали на «антивоєнний» мітинг тільки під дулами автоматів, якими їм погрозували місцеві та приїжджі маргінали. Схоже, свій внесок у розвінчування знавіснілої російської пропаганди тоді зробили й проукраїнські активісти очолюваної вами профспілки. Згадайте той важкий період.

– То справді був дуже важкий час. Ми вели відповідну роботу ще з початку донецького Євромайдану в центрі міста, а потім практикували зустрічі з трудовими колективами шахт, де популярно розповідали чим загрожують Донбасу сепаратистські настрої, із якими носяться маріонетки Кремля. За відсутності в інформаційному просторі контрпропаганди від місцевих ЗМІ та влади, вирішили видавати власну газету. У березні-квітні 2014-го своїми силами зуміли підготувати видання НПГД «По-гірняцькому» накладом 400 тисяч примірників! Газету розповсюдили по всіх шахтах, гірняцьких містах і селищах. Ох, і заскавулили тоді наші недруги! Адже газета із чіткою проукраїнською позицією переконливо розвінчувала міфи про «золоті гори», які обіцяли Донбасу від «руського миру». Приміром, ми вдавалися до порівнянь зарплат українських і російських гірників у співвідношенні до цін.

– **Дарую, представники тодішньої місцевої влади також досить своєрідно використовували солідний потенціал шахтарів. Коли взимку 2014-го у Донецьку почалася антиукраїнська істерія, керівники міста і області кілька днів ввозили автобусами шахтарів до приміщення облдержадміністрації. Робітники чергували тут на випадок нападу... «бандерівців», якими лякали донеччан. Зате коли з'явилася реальна загроза штурму приміщення влади проросійськими мітингуєчими, серед яких було багато російських «туристів», влада і правоохоронці відразу перетворилися майже на сторонніх спостерігачів. Чи пропонували в ті дні гірники свою допомогу?**

Тажко нагадували про той факт, що у сусідній державі шахтарі-інваліди вже не отримують регресні виплати – відшкодування за отриманні важкі травми: після того, як там всі шахти передали приватникам, ті припинили відраховувати кошти до фонду нещасних випадків на виробництві. А ще розповіли про наступний приголомшливий факт – у Росії, де активно спекулюють на темі Великої Вітчизняної війни, на

відміну від України, немає й близько виплат знедоленій категорії «діти війни»! Та парадокс, що у великій кількості саме представники цієї категорії, повіривши російській пропаганді, поклякали гібридну війну до своїх домівок...

– **Пригадую, представники тодішньої місцевої влади також досить своєрідно використовували солідний потенціал шахтарів. Коли взимку 2014-го у Донецьку почалася антиукраїнська істерія, керівники міста і області кілька днів ввозили автобусами шахтарів до приміщення облдержадміністрації. Робітники чергували тут на випадок нападу... «бандерівців», якими лякали донеччан. Зате коли з'явилася реальна загроза штурму приміщення влади проросійськими мітингуєчими, серед яких було багато російських «туристів», влада і правоохоронці відразу перетворилися майже на сторонніх спостерігачів. Чи пропонували в ті дні гірники свою допомогу?**

ОФІЦІЙНО.

Микола ВОЛИНКО.
Народився 21 листопада 1954 року в селі Кураховка Донецької області. З 1977 року працював прохідником на шахтах Красноармійська та Донецька. У 1995 році обраний головою Незалежної профспілки гірників Донбасу – неполітичного об'єднання, що відстоює права працівників вугільної галузі.

– Погодьтеся, щоб ставати на чийсь захист, треба отримати згоду і дозвіл того, кого захищаєш, і це тільки «старший брат» кинувся «рятувати» Донбас з власної ініціативи... Тому назву найпоширеніший термін, яким у Донецьку оперують очевидці тих подій, згадуючи інертність влади і правоохоронців, – «нас злили»! Як шахтарі могли захищати, скажімо, приміщення обласного управління СБУ, перетворене пізніше на катівню для українських патріотів, якщо самі його господарі – офіцери, котрі приймали присягу, зайняли позицію «моя хата скраю»? Ось конкретний приклад. Про підготовку сепаратистів до захоплення СБУ знали вже майже весь Донецьк і його околиці. І ось зустрічаю у місті знайомого «СБУ»шника. Питаю: «Як ви там? Підготувалися? А вже завтра «орки» підуть вас захоплювати?» А він у відповідь: «А нам сказали взагалі трі дні на роботу не виходити...» Тому вже тоді у цій ситуації ми пропонували створити робітничі дружини і захищатися від російських зайд, яких масово ввозили сюди. Причому вони були озброєними, а тому й ми спробували отримати зброю. Із таким проханням я безпосередньо звертався до правоохоронців навіть на столичному рівні. А вони у відповідь звично пропонували зареєструвати всіх наших людей у базі даних МВС України. Та у нас вже був сумний досвід, коли гірників-патріотів елементарно «здавали», тому питаю: «А ви гарантуєте, що ця інформація не потрапить до тих, хто не повинен її знати?». Він трохи подумав і зітхнув: «Ні, нічого гарантувати не можу...». Тому й довелось вдаватися до конспірації, йти у підпілля і працювати там із дуже надійними і перевіреними людьми. І зброю потім здобували самотужки. А один із відомих українських політиків (нехай йому гикнеться), який колись обіцяв виділити кошти на придбання зброї для шахтарів-підпільників, і досі втікає від мене, коли зустрічаю його в Києві. А ми, організувавшись і об'єднавшись, продовжуємо працювати по обидва боки лінії розмежування і робимо все для того, аби наблизити визволення Донецька і всього Донбасу.

– **Даруйте за журналістський штамп, на який за два з половиною роки вже перетворилося це запитання, та все ж – коли, на вашу думку, ми нарешті повернемося до українського Донецька?**

– Мені особисто здається, що це відбудеться так несподівано, що ми й самі спершу будемо трохи розгублені.

Павло КУЦ

Вийшла книга

Збірку «Алла Горська. Душа українського шістдесятництва» укладено за пропозицією Вячеслава Чорновола, яку він на початку 1970-х рр. висловив у листі до Романа Корогодського «Думки щодо проспекту збірника про Аллу Горську».

Як і пропонував В. Чорновіл, до збірки увійшли: епістолярна спадщина художниці 1949—1970-х рр.; заяви, скарги та звернення А. Горської до влади; нотатки про мистецтво; щоденник; зошит А. Горської з вправами та диктантами з української мови; образотворчі, прозові і поетичні твори, пов'язані з А. Горською чи їй присвячені; реєстр творів А. Горської, складений нею; фотографії, репродукції творів; огляд бібліографії; спогади сина та друзів.

Використано друковані джерела та архівні матеріали, що зберігаються в Центральному державному архіві-музеї літератури і мистецтва України.

«Зошит А. Горської з вправами та диктантами з української мови» належить до того часу (1965 рік), коли Алла Горська разом з Людмилою Семикіною, Галиною Севрук і Панасом Заливахою вчилися української мови у Надії Світличної за поезіями Василя Симоненка, Івана Драча, Миколи Вінграновського, Ліни Костенко.

Листування, по змозі, подано у формі діалогу між адресантами.

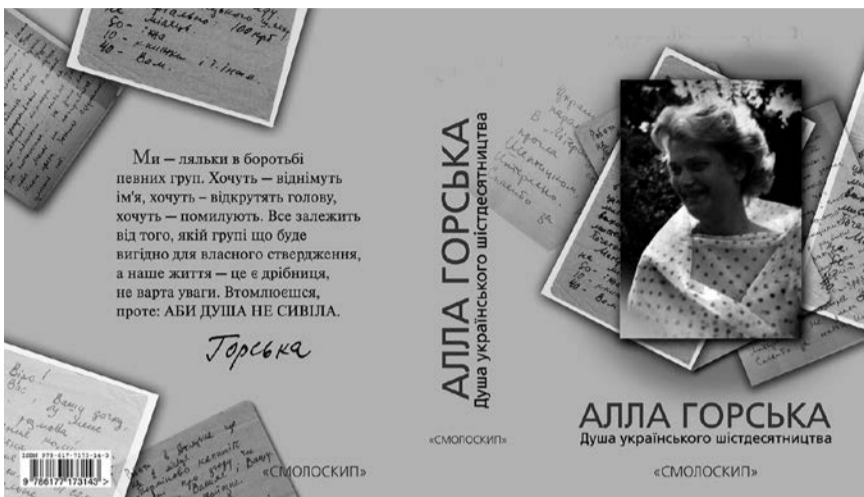
Стиль листів і записів у щоденниках – короткі фрази, окремі слова, визначення – влучні, образні, сучасні. Образ тільки намічений кількома рисами, але він тягне за собою низку асоціацій.

Назва збірки – «Душа українського шістдесятництва» та одного з її розділів – «Квітка на вулкані» не випадкові. Роман Корогодський у своїх спогадах назвав Аллу «душею українського шістдесятництва», а «квіткою на вулкані» А. Горська називала Н. Каразію. Втім, сповнене небезпеки життя самої Алли Горської також нагадує життя квітки на вулкані.

Інколи, під час роботи над збіркою, події набували містичного характеру, але їх наслідки були вповні реальні. Не один раз дивним

Українка назавжди

Про книгу над якою працювала 17 років розповідає автор: відома мисткиня і громадський діяч Людмила Огнева

способом вирішувалися проблеми, які ставали на заваді подальшій роботі.

Торкаючись листочків, писаних рукою Алли Горської, реально відчувала тепло і холод. Ставало ясно і хмарно, весело і гірко, брав відчай, або наповнювалася душа оптимізмом. Праця над архівом перетворилася на діалог між нами. Частіше я погоджувалася з репліками Алли Горської, адже вони й по сьогодні залишаються актуальними:

Ми – ляльки в боротьбі певних груп. Хочуть – віднімуть ім'я, хочуть – відкруть голову, хочуть – помилують. Все залежить від того, якій групі що буде вигідно для власного ствердження, а наше життя – це є дрібниця, не варта уваги. Втомлюєшся, протє: аби душа не сивіла.

З одного боку, люди не можуть обійтися без мирного спілкування один з одним, а, з другого, вони не можуть уникнути того, щоб постійно не протидіяти один одному. Отже, вони від природи почувають себе приреченими до коаліції, що постійно загрожує розпадом, але взагалі йде вперед.

***
Найбільша крамола – бути українцем в Україні.
***

Ярослав Гашек, поручник Лукаш казав: «Залишимося чехами, але ніхто не повинен про це знати. Я – теж чех».

Як схоже на Україну й український народ: досить підмінити слово «чех» на «українець». Він вважав чеський народ своєрідною таємною організацією, що від неї краще триматися подалі.

Отже, наш час – це також час Алли Горської. Створення цієї збірки було б майже неможливим, якби не допомога та підтримка Олексія Зарецького (сина А. Горської), Слави Чистякової (доньки Г. Зубченко), Надії Світличної, Панаса Заливахи, Михайлини Коцюбинської, Олександра Коровая, Атени Пашко, Геннадія Марченка, Леся Танюка, Алли та Івана Дебелюк, Катерини Міщенко.

Щира подяка живим та вічна пам'ять тим, кого вже немає з нами.
Людмила ОГНЕВА

Від редакції: Вітаємо Людмилу Родіонівну і з виходом книги, і з визнанням цього твору одним із кращих на Форумі видавців-2016 у Львові.

Принадно нагадаємо новим читачам, що пані Огнева змушена була виїхати з окупованого Донецька в 2014 році.

Пам'ять

Трагедія Бабиного Яру – в серці українського народу

29 вересня 2016 року народ України і світова спільнота вшанували пам'ять жертв Бабиного Яру.

В історії людської цивілізації Бабин Яр – трагічна адреса масових розстрілів людей різних національностей, яких вбивали на околиці Києва до липня 1943 року.

Напередодні 75-річчя трагедії Бабиного Яру студенти Відокремленого структурного підрозділу Національного авіаційного університету Слов'янський коледж Національного авіаційного університету презентували історичний проект за темою «Бабин Яр: знати, щоб пам'ятати і не повторити».

12 юних дослідників розробили проект і презентацію, в яких розповіли про трагічні події часів Другої світової війни – знищення мирних мешканців Києва, військовополонених, дітей, членів Організації українських націоналістів німецькими окупантами у Бабиному Яру.

Автори проекту висвітили історичні документи, фото і відеоматеріали, проаналізували роман «Бабин Яр» Анатолія Кузнецова.

Студенти з'ясували, що у нашому місті також було єврейське гетто. У березні 1942 року у місті Слов'янську окупанти знищили 400 євреїв – дорослих і дітей.

Молодь була вражена тим фактом, що навіть через 75 років у місті не має меморіальної дошки, яка б увіковічила пам'ять про жертв Голокосту – мешканців міста.

29 вересня 1941 року нацистські злочинці почали знищення «єврейської раси в Європі» не випадково: євреї всього світу 29 вересня відзначають релігійне і національне Свято – Судний День, а також початок Нового року. Судний День – Йом Кіпур – День спокути гріхів, День усещення, коли євреї просять Бога записати їх до Книги життя.

Для нас це День Скорботи, День вшанування пам'яті про трагедію Бабиного Яру.

Студенти зробили висновки: «...на шипах рози... на слезах гетто», з популю Освенціму, Бухенвальду і Бабиного Яру найдавніший народ планети Земля 5 травня 1948 року розпочав будівництво суверенної незалежної держави Ізраїль.

Бабин Яр – це трагедія українського народу, бо на олтаре Перемоги мільйони українців поклали свої життя.

Вони стали заручниками двох тоталітарних режимів – сталінського та нацистського.

Ми зробимо все, щоб український народ ніколи більше не був інструментом для втілення чужої волі. Слава Україні!

Людмила ПОУХ.

Викладач історії Слов'янського коледжу Національного авіаційного університету

Добрі справи

Станьмо разом помічниками Святого Миколая!

19 грудня Україна відзначить одне з найулюбленіших дитячих свят – День Святого Миколая.

Благодійний фонд Карітас звертається до мешканців Краматорська та навколишніх міст і запрошує всіх небайдужих прийняти участь в акції «Подаруймо дітям радість» до Дня Миколая.

Ваші подарунки,

солодощі отримають діти вимушено переміщених осіб, а також ті, які відчували на собі складні життєві обставини. Перераховані вами кошти Карітас використає для здійснення дитячих мрій, зазначених в листах.

Будемо раді бачити вас з подарунками в офісі Карітас Краматорськ!

Наша адреса: м. Краматорськ, пр. Миру, 5.

Реквізити для перерахування благодійних коштів:

БО «Благодійний фонд «Карітас Краматорськ»
ОКПО 39642604
р/р 26007053607950
Банк КФ ПАТ КБ «Приватбанк»
МФО 335548

Призначення платежу – добровільна благодійна пожертва на Статутні дії.

Для довідок телефонуйте на 099-023-90-06 або на 050-130-91-69.

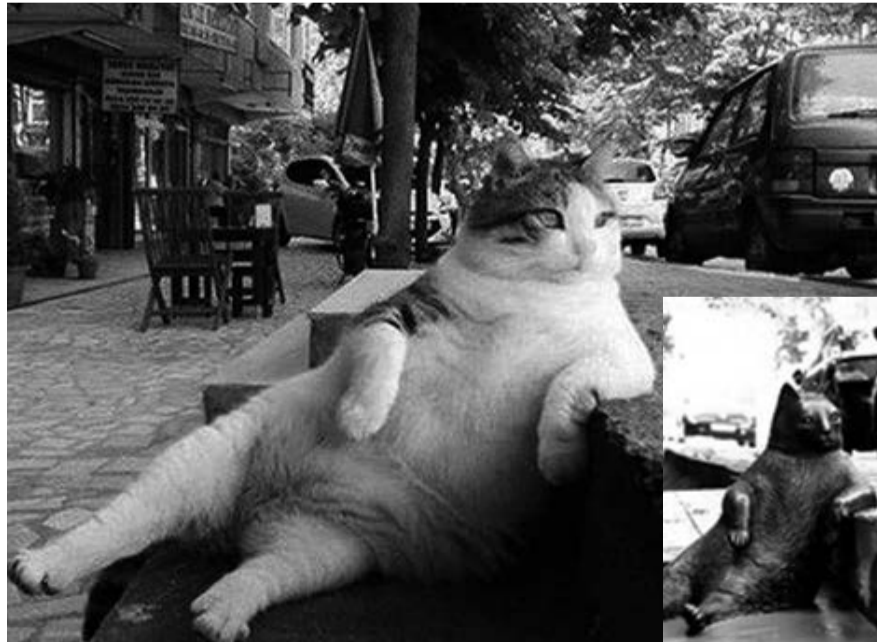
Сподіваємось на вашу небайдужість, чекаємо на ваші дзвінки!

Підсумком акції стане фотозвіт на сторінці Карітасу в соціальній мережі Фейсбук.

З повагою
Директор БФ "Карітас Краматорськ"
о. Василь Іванюк

Цікаво

Турецький кіт

У Стамбулі 4 жовтня, у Міжнародний День тварин, відкрили пам'ятник вуличному коту Томбілі, йдеться на сторінці спільноти Баба і кіт. Він став відомим у світі завдяки звичці поважно сидіти, спираючись лапою на бордюр, як на підлокітник крісла. Світлина з товстим котом, що сидить таким чином, стали надзвичайно популярними та зробили Томбілі інтернет-зіркою. Користувачі жартують, що Томбілі з його сиденьками біля бордюра – «істинно турецький кіт».

Цікаво

«Я розробив свою систему, яка дозволяє бути здоровим, відчувати себе легко, не набирати зайвої ваги, вести активне і повноцінне життя»

Віктор Стонога

Віктор Григорович Стонога. Народився 1948 року. Закінчив горлівське медичне училище і донецький медичний інститут. Працює лікарем-стоматологом. Понад 20 років займається проблемами харчування і зайвої ваги. Видав книгу «Тропа довголіття», яка отримала схвальні відгуки багатьох колег-медиків, в тому числі й академіка Д. Н. Зубицького та Н. М. Амосова. Пише також вірші, пародії, гуморески, автор книги «З гумором не жартують».

Якось, спілкуючись з батьшою, запитав: а з яким із гріхів, як спокуюю, найважче боротися? На що отримав відповідь – череводогодженням. Річ в тім, що всі інші гріхи передбачають спочатку ризик, а лише потім – задоволення своїх інтересів, а декотрі так взагалі передбачають певну сувору рішучість. Погодьтеся, звабити чужу дружину – вже ризик, а зазіхнути на чийсь життя – так і взагалі не кожен наважиться, надто висока планка бісівської рішучості.

Втім, диявол, як відомо, криється у дрібницях. Задовольняти забаганки свого черева переїданням, надто коли ще й їжа смачна, і просто, і здавалося би, безпечно. Хіба ж це гріх – з'їсти зайве тістечко, чи зайву котлетку?

І от зворотній бік медалі – а вже стерпіти навіть легке почуття голоду, коли ти звик ні в чому собі не відмовляти в їжі, ми вже просто-на-просто не можемо...

Лікар і автор оригінальної системи харчування Віктор Григорович Стонога вважає, що стан легкого відчуття голоду протягом першої половини дня є і природним, і, відповідно, корисним. Річ в тім, що саме в такому стані діяльність людини найбільш продуктивна і ефективна. І, знаєте, з цим навіть не сперечаєшся. Питання в іншому – а чи не шкідливо це для кишково-шлункового трак-

ту. Ні, запевняє Віктор Григорович. Протягом терміну у пів дня нічого зі шлунком не трапиться, тим більш, що зранку лікар рекомендує такі випити склянку чаю з лимоном, а сам шлунок омивається додатковою слиною з ротової порожнини. В обід же, говорить В. Г. Стонога, варто з'їсти одне-два яблука... І

Говорить сам Віктор Григорович Стонога.

– Давайте подивимося з вами, як відбувається харчування в природі. Прокинувся зранку, наприклад, вовк з відчуттям природного голоду. Треба відправлятися на полювання. Приміром під вечір він вполював зайця, з'їв і ситим

стальтики шлунку і кишечника, транспортування продуктів всмоктування. Відтак, одночасне функціонування цих двох систем природою непередбачено.

Звертаю вашу увагу на те, що відчуття голоду – це не заклик до вживання їжі, а заклик до пошуку їжі. То ж бо хай би яке це не звучало дивно, але працювати треба голодному. Щоденне відчуття голоду протягом 6-8 годин, а то й протягом усього дня, необхідне для людини.

Вивчаючи роботу організму і систем організму протягом доби, розповідає далі Віктор Стонога, вчені-медики встановили, що найбільша секреція залоз травної системи спостерігається близько 19 години за місцевим часом. Це свідчить про те, що процес травлення генетично пов'язаний зі світовим днем, а найкращим часом для травлення є вечір і ніч. Відтак, максимальний обсяг їжі потрібно з'їдати о 18-19 годині – тоді максимальний рівень глікогену в печінці (енергетичного запасу для роботи м'язів) ми отримаємо саме під ранок, і він не встигне перетворитися в жир, а буде використаний для роботи м'язів, а у нас не буде потреби ані снідати, ані обідати. Так воно і передбачено природою.

Щодо стосовно надмірної ваги і позбавлення від неї шляхом виконання фізичних вправ, тренувань. За умови сніданку й обіду під час тренувань ми, власне, й використовуємо цю вироблену енергію, а сам жир лишається невикористаним. Тоді як за відсутності споживання їжі в першій половині дня під час тренування ми й спалюємо

жир, позбавляючись зайвої ваги.

Пару слів щодо різноманітних дієт. Ні, Віктор Григорович не заперечує тієї чи іншої дієти, якщо вона комусь і справді підійшла і допомогла, але, все ж таки, погодьтеся, будь-яка дієта як така – це, поперше, певна акція, а не стиль життя, а, по-друге, це такі насили над організмом. Те ж саме й щодо розвантажувальних днів (до речі, такої системи дотримується дружина Віктора Григоровича), але, знову таки, це лише половинчасті заходи, які, до того ж, можуть мати ті чи інші негативні супутні наслідки.

Окремим пунктом треба розглянути й питання харчування з позицій релігії і, зокрема, ставлення до посту. Віктор Григорович Стонога пояснює, що немає нічого парадоксального в тому, що найсуворіший і найтриваліший пост припадає саме на весну – період, коли організм сам по собі ослаблений. А тут ще й неповноцінне харчування! В тому то й річ, що дотримуючись посту навесні, людина видаляє всю м'ясну, жирну, калорійну їжу, а заміняє її овочами та фруктами, насиченими вітамінами. Окрім того, і з'їсти такої їжі треба більше, а значить і вітамінів спожити теж більше, аніж зазвичай. До того ж за відсутності м'яса відсутні і продукти розщеплення білків, які дуже важко виводяться з організму і є тими шлаками, якими переповнений наш організм. Відтак, дотримання посту тільки на користь організму і тут релігія цілком права в своїх настановах та вимогах.

Віктор Григорович Стонога запевняє – його система харчування дозволяє підвищити якість життя, позбутися низки захворювань (зокрема й серцево-судинних) та зайвої ваги, не говорючи вже про шкідливі звички!... Принаймні спробувати варто – може й справді це саме ваш шлях до здоров'я, радості повноцінного життя і, зрештою, довголіття!

Олександр РОМАНЬКО
м. Слов'янськ

Життя, з прицілом на здоров'я й довголіття

Поради Віктора Стоноги

Загальноприйняте триразове харчування є неприродним і згубним для здоров'я.

Природним є одноразове харчування з прийомом їжі у вечірній час.

Відсутність їжі у шлунку з ранку й до вечора треба вважати нормальним станом, який сприяє відпочинку й відновленню слизової шлунку.

Відчуття голоду протягом дня не шкодить здоров'ю і самопочуттю, а є необхідним компонентом життєдіяльності організму.

Фізичне навантаження та процес травлення не повинні співпадати у часі.

Природним методом схуднення треба вважати включення жиру до енергетичних витрат при недостатньому надходженні калорій з їжею, тобто під час праці за відчуття голоду.

Лікування багатьох захворювань є невдалим, оскільки не усунута їх причина – триразове харчування.

Лягати спати треба стомленому і ситому. Процес перетравлення їжі під час сну є нормою. Денний сон вважати шкідливим для здоров'я.

тільки аж ввечері – повноцінний прийом їжі...

Як ви могли побачити з вище сказаного, система харчування Віктора Стоноги базується на обґрунтуванні, причому як на науковому рівні, так і на основі життєвого досвіду, і полягає в одноразовому вечірньому харчуванні. Погодьтеся, децю неочікувано і, зі звичайної побутової точки зору, навіть, парадоксально. Втім сам автор системи вже три десятки років дотримується своєї методи і почувається якнайкраще – бадьоро і активно, оптимізував власну вагу, підвищив працездатність.

пішов спати. А, скажіть, якщо би він його піймав серед день, чи став би він з повним шлунком бігати лісом і надалі? Звичайно, ні. Це, певною мірою, закон тваринного світу: доки шлунок порожній – працюють м'язи, триває пошук їжі. Коли ж їжа добута, шлунок повний, м'язова система відключається, а починає працювати система травлення. Варто зазначити, що м'язова система для своєї роботи потребує 60-80 % об'єму крові і, так само, для травної системи теж потрібно 60-80 % притоку крові для секреції залоз, пере-

Слід на землі

В.В.Жнакін народився 22 вересня 1941 р. у с. Садове Великоновосілківського району Донецької області. Трудову діяльність розпочав токарем Торезького електромеханічного заводу. Після служби в армії навчався у Дніпропетровському сільськогосподарському інституті (1963—1968 рр.), де здобув спеціальність «вчений агроном». За направленням працював у Слов'янському районі.

Фахову підготовку, організаторські здібності головного агронома колгоспу ім. ХХІІ з'їзду КПРС керівництво району помітило й запропонувало селянам Никанорівки обрати В.В. Жнакіна головою правління їхнього господарства. Оскільки кандидат був свій (два роки вже працював головним), а не привезений звідкись «кіт у мішку», колгоспники дружно проголосували за Жнакіна. І він виправдав довіру. У 1977 році він став другим секретарем райкому партії, а через два роки очолив районну раду.

Зпритаманною йому відповідальністю за доручену справу він поринув у проблеми взаємодії районної та сільських і селищних рад по розвитку господарства, соціальної сфери району. Володимир Володимирович згадував, скільки зу-

Пам'ятаємо земляка

силь довелося докласти, щоб перетворити в життя ідею вчителя О.І. Шевченка про будівництво в с. Прелесне дитячої художньої студії «Синій птах», а згодом музею народної архітектури та побуту. Вийшло, зробили! І студія, і музей працюють і сьогодні.

В 1987 р. Жнакіну запропонували очолити Слов'янський державний аграрний технікум. Треба сказати, що на той час педагогічний і трудовий колективи навчального закладу дуже лихоманило. Знаю про це не з чийось розповідей, а з власного досвіду – неодноразово доводилося бувати там на всіляких заходах. Жнакіну досить швидко вдалося нормалізувати обстановку. Не обійшлося, звичайно, без «хірургічного» втручання, але практично всі вимушені були визнати, що кадрові перестановки позитивно вплинули на життя колективу. Директор же зажив репутації керівника жорсткого, але справедливого. Осць так і керував понад два десятиліття.

У 1994 р. Слов'янський державний аграрний технікум комісією

Мінагропрому України атестований як вищий навчальний заклад І-ІІ рівня акредитації, а 2007 року він став складовою Луганського національного аграрного університету. Готують у Слов'янському технікумі ЛНАУ фахівців з механізації сільського господарства, бухгалтерського обліку та для фінансово-кредитних установ. Треба відзначити, що готують на досить високому рівні. Щороку до третини випускників одержують дипломи з відзнаками, а майже половина продовжують навчання в університеті.

А ще директор пишався тим, що випускники технікуму розвивають культуру на селі. Адже під час навчання багато студентів беруть участь в художній самодіяльності, у Всеукраїнському фестивалі «Софіївські зорі», звідки завжди поверталися з нагородами.

Заслуги В.В. Жнакіна у розвитку сільськогосподарського виробництва та педагогічної діяльності високо оцінені. Він нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, медалями. 2008

року йому присвоєно звання «Почесний громадянин Слов'янського району». Мабуть, депутати райради не забули, що В.В. Жнакін не тільки сумлінно виконував посадові обов'язки, а й постійно дбав про підвищення іміджу району, розробив проекти герба і прапора, які й сьогодні є символами нашого краю. До речі, за створення символів і збір цінних матеріалів з історії району правління Донецької обласної організації НСКУ присвоїло В. В. Жнакіну звання «Почесний краєзнавець Донеччини».

Як і багато трудолюбів, а до них належав і Володимир Володимирович, він мав проблеми з серцем. Та після чергового порятунку знову повертався на роботу. 16 липня 2009 року допомогти йому не встигли. Провести його в останню путь прийшли сотні викладачів, студентів, керівників і спеціалістів районних і міських організацій, товаришів, друзів. На знак любові й поваги до покійного вони обіклали його домовину горою квітів.

Віктор СКРИПНИК,
член НСЖУ, почесний
краєзнавець України

Подія

ОКЕАН ВРАЖЕНЬ

У Краматорську відбувся концерт популярного гурту «Океан Ельзи». Після нього побільшало віри, що «Все буде добре!»

Перші хвили пісенного «Океану Ельзи» почали накочуватися на наш прифронтовий Донбас у вигляді афіш та безкінечних розмов – до нас іде популярний і улюблений гурт! А безпосередньо цього жовтневого дня нам здавалося, що всі дороги Донеччини ведуть до її теперішнього адміністративного центру Краматорська. Наш величезний автобус ледве-ледве повз серед таких же переповнених «бусиків» та автовок у довгелезній кавалькаді транспорту. Ще ніколи не бачила у Краматорську такезних автомобільних «пробок»! Втім, ніхто не ремствував. Навпаки – ми, викладачі Горлівського інституту іноземних мов, який зараз працює у Бахмуті, були дуже вдячні своїм студентам, які взяли-ся організувати цю поїздку. Бо не відвідати виступ улюбленої групи, у ці дні здавалося чимось просто неможливим. І так вважали не тільки ми. Вже на першому ж блокпосту після запитання правоохоронців: «Ви теж на концерт?» збагнули, що таких бажаючих попереду нас вже проїхало чимало. Почали хвилюватися, бо у Краматорську стадіон «Авангард» – далеко не «Донбас Арена». Скільки там може вміститися народу? І, мабуть, вірно зробили студенти, які ще зранку поїхали займати там місце... Але подібні переживання були марними – було де стати й нам, хоча людей тут – ніде яблуку власти. Стадіон переповнений: школярі, батьки з малюками, молодь, військові, поліція (бо порядок повинен бути). Мешканці Донеччини, а також її гості приходили родинами, разом з друзями, цілими колективами. Люди все прибували і в цей момент здавалося, що разом із ними знову й знову накочуються хвили позитивних емоцій. І всі ми з нетерпінням чекали на «Океан Ельзи».

Концерт розпочався о 19-й вечора і дали вже з найпершого звуку і до останнього акорду весь стадіон і сад Бернацького стали єдиним цілим зі Святославом Вакарчуком та його командою. Потужна енергетика виступу змушувала згадувати тексти пісень і співати,

аплодувати, жити цим дійством. Багато хто з нас мріяв потрапити на концерт цього колективу і ця мрія збулася! Тому нехай зараз твоє серце б'ється в унісон разом із прифронтовим Донбасом і усією країною! І воно билось разом з десятками тисяч сердець присутніх із надією, що «все буде добре!!!» Три години живого звуку дали присутнім на концерті невимірну кількість позитивних вражень на майбутнє. Щирі слова Вакарчука, адресовані зі сцени мешканцям Краматорська, Слов'янська, Донецька, Луганська, Горлівки, Дружківки поставили вірний наголос – ми, дійсно, не різні, а єдині. Нам треба було переїхати через ту кляту лінію розмежування, щоб зрозуміти, що немає чого ділити, треба було вистояти по вісім годин на блокпосту, щоб поринути разом з усіма у глибокий океан мистецтва, якого так прагнуть наші втомлені гібридною війною душі. Ми співали всі пісні, навіть, якщо погано знали слова, ми вбирали кожне слово, бо розуміли його цілющість для себе, ми підтримували виконавців, бо їхня творчість – то гордість українського народу. Нашого народу!

...Йти з концерту не хотілося, але під враженнями, що переповнювали, люди помалу розходилися алеями парку. Закрутилися каруселі, заграла інша музика. А десь зовсім недалечко молодь знову стверджувала, що «все буде добре для кожного з нас!»

P.S. І я, і мої колеги не випадково в цей вечір згадували про «Донбас Арена», бо досі мріємо нарешті побувати на колісах обіцяному ще в 2014 році концерті «Океану Ельзи» в Донецьку. До речі, напередодні виступу в Краматорську журналісти нагадали Святославу Вакарчуку про цей намір. І лідер гурту підтвердив, що таки виконає свою обіцянку: «Я завжди доводжу справу до завершення і це обов'язково доведу». Отож до зустрічі в українському Донецьку!..

Наталія КОВАЛЬСЬКА

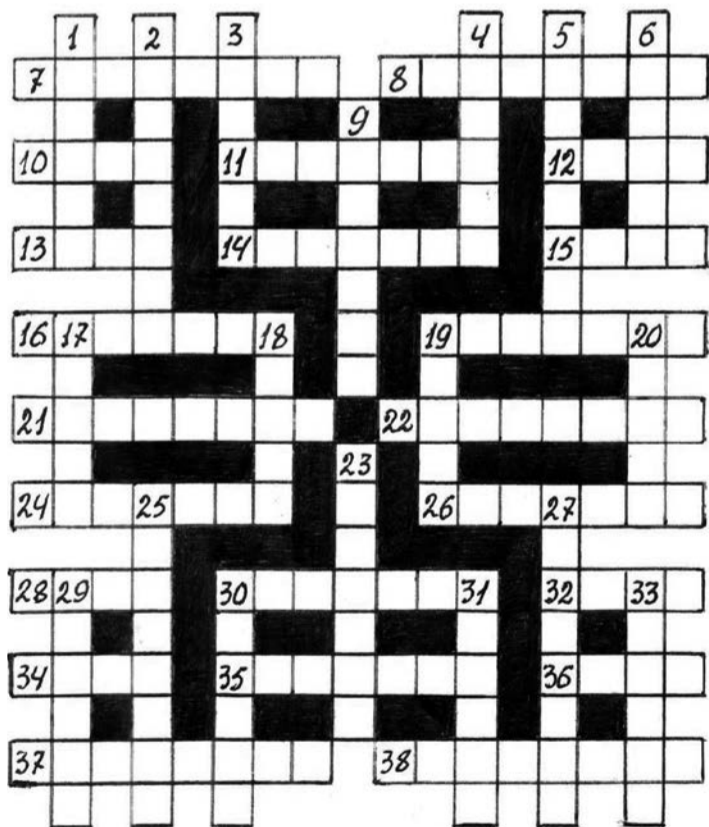
тканини, 14 – продаж товарів з публічного торгу, 15 – язичеська статуя, божок, 16 – довгочасна польова оборонна споруда, 19 – велике з'єднання військових кораблів, 21 – примісь до золота, срібла, 22 – столярний інструмент, 24 – запалений світильник перед іконою, 26 – вид міського транспорту, 28 – спосіб бігу коня, 30 – артилерійська гармата, 32 – велика тварина родини оленячих, 34 – кораловий острів, 35 – молочний цукор, 36 – металевий стрижень для скріплення деталей, 37 – ранньовесняна квіткова рослина, 38 – малий жанр сатиричної поезії.

По вертикалі:

1 – положення в боксі, 2 – густа вовняна тканина, 3 – густа тягуча солодка речовина, 4 – позитивно заряджена елементарна частинка, 5 – многогранник з трикутними бічними гранями, 6 – хімічний елемент, благородний метал, 9 – препарат для запобігання інфекційній хворобі, 17 – об'ява про наступний концерт, спектакль, 18 – лососева риба, 19 – шанувальник прекрасного, витонченого, 20 – корисний перелітний птах, 23 – кількість рухів, коливаний за одиницю часу, 25 – одна з географічних координат, 27 – дерев'яний верстат для живопису, 29 – письмовий знак, що позначає звук, 30 – тип безхребетної тварини, 31 – науковий метод дослідження, 33 – сухі стебла злакових рослин після обмолоту.

Кросворд

(склав Анатолій Бобир, смт Велика Новосілка)

По горизонталі:

7 – ряд об'єднаних загальним перекриттям колон, 8 – розташовані в населеному пункті військові частини, 10 – бойове положення піхоти у формі чотирикутника, 11 – сіль шавлевої кислоти, 12 – тропічна рослина з довгим м'ясистим листям, 13 – поперечні нитки

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ

Прощайте, Максимовичу...

Непоправна втрата. У Донецьку за місяць до власного 86-го дня народження після важкої хвороби закінчив свій життєвий шлях наш колега, автор довгої низки книг поезії та прози, один із найстаріших літераторів Донеччини, член Національної спілки письменників України ще з 1961 року Іван Максимович МЕЛЬНИЧЕНКО.

Дуже важко писати ці рядки, адже ще кілька днів тому подумки вже готував привітання до чергового дня народження нашого старшого колеги, із яким ми його вітаємо на Покрову. А тепер, тамуючи душевний біль, доводиться вдаватися до іншого газетного жанру, особливостями якого є лаконічні слова співчуття, траурна рамка та підпис «Група товаришів». Зрозуміло, настрої відповідні, але все одно нічого не може вдіяти: коли згадую початок нашого знайомства із Іваном Максимовичем, відразу на думку спадає не дуже доречне зараз слово «пощастило». Але це правда. Адже колись і дотепер продовжую вважати, що мені неабияк пощастило у тому, що на початку «нульових» років, коли приймали до спілки письменників молодих і не дуже авторів, приймальну комісію Донецького обласної організації очолював Іван Мельниченко. Як і інші колеги-новобранці, немало чув про неабияку вимогливість і принциповість цього знаного письменника, а тому, коли всі відповідні перипетії залишилися позаду, мав підстави із гордістю казати: «Мене приймав до спілки сам Мельниченко!». Що означало дуже ретельний, вимогливий і водночас об'єктивний підхід до всього тобою написаного. А потім «відкрив» для себе, що це ж саме повторюють і мої колеги старших поколінь: комусь Мельниченко допомагав повірити у власні здібності (про графоманів, звісно, не йдеться), ще будучи відповідальним секретарем обласного осередку, комусь посприяв вже будучи головою організації, а потім на чолі приймальної комісії. Тобто для багатьох письменників кількох поколінь нашого краю Максимович, а так зазвичай звала його наша творча братія, став своєрідним хрещеним батьком у літературі. І, повірте, нині чимало із нас просто приголомшені непоправною втратою і горем, бо, немов осиротіли...

Іван Максимович Мельниченко, народився на Покрову – 14 жовтня 1930 року в селі Возіятське Єланецького району Миколаївської області. Вже змалку у важкі воєнні та повоєнні роки тягнувся до творчості і перегода отримав шанс навчатися і закінчити Літературний інститут імені Горького у тодішній столиці. Працював у пресі та видавництві «Донбас» і писав, писав, писав. З року в рік поступово виходили його книжки, які засвідчували – в літературу прийшов цікавий самобутній поет і непересічний прозаїк. Йдеться насамперед про твори, що ніколи не залежувався на книжкових прилавках чи полицях бібліотек: поетичні збірки «Осенній гром», «Четыре тысячи бурь», «Дни сокровенних признаний», а також книги оповідань, повістей і романів «Запах молний», «Охота в июне», «Полцарства за коня», «Весна травы», «Астры в конце ноября», «Высокий дождь», «Пока ты молод», «Черные абрикосы», «Правые берега», «Припади к орлиному ключу», «У чести нет обратной стороны» та інші.

Немаловажна деталь – відомий письменник користувався величезною повагою і авторитетом серед читачів та колег не тільки завдяки своїй самобутній творчості, а й через неабиякі організаторські здібності, принциповість, мудрість та людську порядність. Ці якості найдуже проявилися у ті роки, коли Іван Мельниченко очолював Донецьку обласну письменницьку організацію. І дуже прикметно, що і тоді, і пізніше він залишався для своїх колег насамперед не керівником-чиновником, а старшим товаришем без навіть найменшого натяку на «забронзовіння» чи чванькувату зверхність, нерідко притаманну коло творчим «вождям». А тому у пам'яті всіх, хто знав нашого літературного побратима, він навично залишиться як талановитий письменник і керівник, а ще як дуже доброзичлива людина із неабияким почуттям гумору, душа компанії, дотепний розповідач літературних та інших бувальщин, багатющим запасом яких щедро нас тішив у вузькому чи трохи ширшому письменницькому колі.

...Бувало, пересміявшись, робили перерву – заспівували пісню. Максимович під настрої полюблив журливу «Ходят кони», яку колись, розповідав, вони душевно виводили із давно вже покійним нашим письменником Григорієм Кривдою. І якось так сталося, що тепер вже «спелись» ми із ним – представники старшого і молодого покоління. Та потім наш ситуативний «дуєт» розпався: після початку гібридної війни я змушений був залишити Донецьк, який тимчасово окупували проросійські незаконні збройні формування. Веду до того, що із моїм старшим колегою і наставником не бачилися вже майже три роки(!!!), а спілкувалися тільки по телефону. І коли минулої Покрови вітав його із поважним 85-річчям, ми немало жартували і згадали й оту «нашу» пісню. І навіть урочисто пообіцяли один одному – вже наступного його дня народження обов'язково заспівати її вдвох – тобто нарешті зустрітись. Не сталося. І, на превеликий жаль, цього вже ніколи-ніколи не станеться...

Донецька обласна організація Національної спілки письменників України висловлює ширі співчуття рідним та близьким Івана Максимовича Мельниченка. Безумовно, наш обов'язок – зберегти і передати молодшим поколінням багату творчу спадщину талановитого письменника та пам'ять про дуже світлу й непересічну людину.

Павло КУЩ,

голова Донецької обласної організації НСПУ

Засновники –
Коллективне підприємство
«Редакція газети «Донеччина»,
Донецька облдержадміністрація
Головний редактор Ігор ЗОЦ
Редакційна колегія

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 3681, видане
16 лютого 1999 р.
Міністерством інформації
України.

Виходить з 9 квітня 1936 року
(до 1 січня 1991 року – «Радянська Донеччина»)
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. За точність викладу фактів відповідальність несе автор. Листування з читачами – тільки на сторінках газети.
Газета віддрукована у ТОВ «Краматорський Друкарський дім»